

Arrest

nr. 348 113 van 8 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Emiel Banningstraat 47/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. H. VAN NIJVERSEEL, loco Mr. E. RAHOU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 19 juni 1984.

In 2012 verliet verzoekende partij Marokko en kwam via Spanje en Frankrijk naar België. De verzoekende partij ontving meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten (2015, 2019 en 2021, dit laatste gepaard gaand met een inreisverbod). In 2022 werd zij aangehouden en nadien veroordeeld (definitief in 2023) tot een gevangenisstraf van 4 jaar en ontzetting uit haar rechten wegens onder meer verkrachting en geweldsfeiten. Na haar detentie werd zij overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas (CIM), waar zij op 16 april 2026 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 20 mei 2026 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier bezit u de Marokkaanse nationaliteit, bent u van Arabische origine en afkomstig uit Berkane. In 2012 verliet u om socio-economische redenen Marokko en reisde u via Spanje en Frankrijk naar België. Uw ouders zijn overleden. Uw broers en uw zus hebben allen een verblijfsstatus in Europa. In België werkte u als muzikant.

Op 8 oktober 2015 verkreeg u na een politiecontrole een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 januari 2019 verkreeg u na een politiecontrole een herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 januari 2021 verkreeg u na een politiecontrole opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten dat gepaard ging met een inreisverbod van 3 jaar.

Op 14 oktober 2022 werd u aangehouden en op 15 oktober 2022 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Op 30 maart 2023 werd u door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar en werd u voor de duur van 5 jaar ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 van het strafwetboek, omwille van verkrachting met verzwarende omstandigheden; opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of werk of onbekwaamheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden tot gevolg met verzwarende omstandigheden en wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding.

Op 21 december 2023 werd u definitief veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar en werd u voor de duur van 10 jaar ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 van het strafwetboek, omwille van verkrachting met verzwarende omstandigheden; opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of werk of onbekwaamheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden tot gevolg met verzwarende omstandigheden en wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding.

U zat uw straf uit in de gevangenissen van Antwerpen en Wortel waarna u werd overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas (CIM) waar u op 16 april 2026 een verzoek om internationale bescherming indiende waarna uw geplande repatriëring van 21 april 2026 werd geannuleerd.

U verklaart dat u niet naar Marokko kunt terugkeren omdat u er niets meer heeft, onderdak noch familie. Daarnaast stelt u niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat de familie van uw ex-partner wraak zou willen nemen om wat u haar heeft aangedaan en u zou vermoorden. Dit vernam u via vrienden.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele certificaten voor van taalonderwijs dat u volgde in de gevangenis en een observatiefiche in verband met uw tewerkstelling in de gevangenis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 3 december 2025 werd Marokko vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

Allereerst moet er worden opgemerkt dat u Marokko reeds in 2012 verliet omwille van socio-economische redenen die buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie van Genève vallen (CGVS, p. 4).

Wat betreft de redenen die u aanhaalt waarom u actueel niet kunt terugkeren naar Marokko moet worden vastgesteld dat ze evenmin binnen het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen aangezien ze niet kunnen worden beschouwd als vervolging en/of geen verband houden met de criteria zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie.

Zo stelt u dat u niet naar Marokko kunt terugkeren omdat u er niemand meer heeft en er niet over een huis beschikt. Dergelijke motieven kunnen echter niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien moet er worden opgemerkt dat u al sinds 2012 in België verblijft en dat u er in bent geslaagd om hier een leven uit te bouwen terwijl u hier evenmin over familieleden of eigendommen beschikt. U geeft verder aan dat u wordt ondersteund door familieleden en vrienden. Daarnaast kan enkel worden vastgesteld dat u 14 jaar lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wat evenzeer haaks staat op een vrees voor vervolging (CGVS, p. 3, 4, 5, 6, 7).

Wat betreft uw claim dat u in Marokko actueel geviséerd zou worden door familieleden van uw expartner moet worden vastgesteld dat dit motief evenmin verband houdt met de criteria zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie. Deze personen zouden u immers louter viseren omwille van wat u hun familielid zou hebben aangedaan in België. Evenmin kunt u aantonen dat u omwille van de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de Marokkaanse veiligheidsdiensten, mocht u werkelijk die familie vrezen. Uw stelling dat u hiervoor zou moeten betalen is een louter blote bewering (CGVS, p. 4, 8).

Bovendien legt u hoogst vage verklaringen af over deze kwestie en blijkt alles louter gebaseerd op geruchten die u 'via via' vernam. U verwijst specifiek naar een broer van uw ex-partner die een drugdealer zou zijn en u naar het leven zou staan bij een eventuele terugkeer naar Marokko. Blijkt evenwel dat u de naam van deze persoon niet eens kent. Ook de andere broers van uw ex-partner blijkt u niet te kennen. Deze personen zouden bovendien de Belgische nationaliteit hebben. Desondanks zou u hier nooit de politie hebben ingelicht (CGVS, p. 4, 5, 7, 8, 9).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er niet worden geconcludeerd dat u in Marokko daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofd van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplicht namelijk niet dat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij ernstige misdrijven.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 21 december 2023 definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen voor feiten van verkrachting met verzwarende omstandigheden (tenlastelegging A); opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden tot gevolg met verzwarende omstandigheden (tenlastelegging B) en wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding (tenlastelegging C) (arrest Hof van Beroep, p. 4, 5, 20).

In casu werd u schuldig geacht in de periode van 5 tot 15 oktober 2022 uw toenmalige partner van haar vrijheid te hebben beroofd, haar gsm te hebben afgenomen, haar herhaaldelijk te hebben geslagen en meermaals te hebben verkracht (arrest Hof van Beroep, p. 8-16).

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Volgens 417/11 van het Strafwetboek is verkrachting elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt.

Verkrachting is een ernstig misdrijf dat op bijzonder gewelddadige wijze schade toebrengt aan de fysieke en psychologische integriteit van het slachtoffer. Het is een daad die onuitwisbare en blijvende sporen achterlaat.

Als seksuele agressie is verkrachting een diep traumatiserende vorm van geweld die verwoestende gevolgen voor het leven van het slachtoffer kan hebben. Fysiek kunnen slachtoffers verwondingen oplopen, seksueel overdraagbare aandoeningen krijgen of ongewenst zwanger raken. Op psychologisch vlak kan het opgelopen trauma leiden tot diepgaande stoornissen, waarvan de nawerkingen vele jaren kunnen aanhouden en die gespecialiseerde psychologische begeleiding vereisen.

De ernst van verkrachting wordt unaniem erkend in het strafrecht van veel landen, dat de daders van dergelijke handelingen streng straft. Het Belgische Strafwetboek (artikel 417/11 e.v.) voorziet in gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar in geval van verkrachting en in geval van verzwarende omstandigheden in gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot 30 jaar.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(...) Moord, verkrachting, brandstichting en gewapende overval zijn "ernstige" misdrijven. (...)"

Ernstige opzettelijke verwondingen en slagen zijn niet zomaar gewelddaden; ze vormen een diepgaande aantasting van een van de fundamenteën van de samenleving: het recht op lichamelijke integriteit.

Het Belgische Strafwetboek voorziet in een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden met een geldboete in geval van opzettelijke verwondingen of slagen (artikel 398), van twee maanden tot twee jaar met een geldboete in geval van ziekte of arbeidsongeschiktheid (artikel 399) en van twee jaar tot vijf jaar met een geldboete indien de slagen of verwondingen een ongeneeslijk lijkende ziekte, een ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid van meer dan vier maanden, het volledige verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking ten gevolg hebben (artikel 400). De gevangenisstraf kan worden verzwaaard tot tien jaar ingeval de schuldige heeft gehandeld met voorbedachten rade.

De gevolgen van ernstige verwondingen en slagen zijn ernstig. Naast zichtbare lichamelijke verwondingen kunnen slachtoffers te maken krijgen met ingrijpende psychologische nawerkingen.

Ernstige verwondingen en slagen ondermijnen ook de openbare orde en de persoonlijke veiligheid. Ze creëren een klimaat van onveiligheid en kunnen leiden tot een spiraal van geweld. Ze brengen ook de sociale cohesie in gevaar door het vertrouwen tussen individuen te ondermijnen.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "Bepaalde andere misdrijven kunnen ook als ernstig worden beschouwd als ze gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens, als ze gepaard gaan met ernstige letsels bij personen of als er bewijs is van een patroon van ernstig crimineel gedrag of andere soortgelijke factoren (...)."

Bijgevolg kan ook het opzettelijk toebrengen van verwondingen en slagen, gelet op de individuele omstandigheden, worden beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf.

Wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat u uw toenmalige partner in de periode van 5 tot 15 oktober 2022 van haar vrijheid beroofde, haar gsm afnam, haar herhaaldelijk sloeg en meermaals verkrachtte.

Het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeelde u hiervoor definitief tot een gevangenisstraf van 4 jaar en de ontzetting van 10 jaar uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 van het strafwetboek.

Het Hof van Beroep achtte alle feiten en uw schuld hieraan als bewezen en oordeelde hierbij dat de door u gepleegde feiten zeer ernstig zijn en getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de seksuele, fysieke en psychische integriteit van uw slachtoffer, nota bene uw toenmalige partner, aangezien u uw slachtoffer gedurende meerdere dagen gevangen hield waarbij u er niet voor terugdeinsde om agressief uit te halen en uw slachtoffer verregaande seksuele handelingen opdroeg.

U had daarbij volgens het Hof enkel oog voor de bevrediging van uw eigen seksuele behoeften zonder stil te staan bij de traumatische gevolgen van de door u gestelde daden. Dergelijk zedelijk wangedrag duidde volgens het Hof niet alleen op een vervaagd seksueel normbesef, maar ook op een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van uw slachtoffer.

Het Hof oordeelde hierbij dat de dominante en hardhandige wijze waarop u de bewezen verklaarde feiten pleegde getuigde van een gevaarlijke ingesteldheid (arrest Hof van Beroep, p. 16-18).

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de verkrachting en de opzettelijke slagen waaraan u zich schuldig heeft gemaakt, als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.

Er is vastgesteld dat u bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar voor de feiten die u hebt gepleegd en die deze uitsluitingsbeslissing rechtvaardigen. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u deze straf gedeeltelijk heeft uitgezeten.

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046> benadrukt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet kan worden uitgesloten dat de ernst van een strafbaar feit anders wordt beoordeeld op het moment dat het is gepleegd en op het moment dat een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht. In dit verband preciseert het Hof dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten "in aanmerking moet worden genomen" om te bepalen of hij moet worden geacht onder de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, sub b, van de Kwalificatierichtlijn te vallen. Het Hof benadrukte echter dat het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten "slechts één van een aantal omstandigheden is" en "op zichzelf geenszins in de weg staat" aan de toepassing van die bepaling. Om de ernst van het betrokken strafbare feit te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder moeten kijken naar het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het eventuele berouw dat hij heeft getoond. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In het onderhavige geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de factoren die op de door u gepleegde feiten volgen, van mening dat, ondanks de (gedeeltelijke) uitvoering van de straf waartoe u bent veroordeeld, de ernst van de gepleegde feiten nog steeds vaststaat op het tijdstip waarop deze beslissing is genomen.

Dit volgt allereerst uit de aard van de handelingen die u stelde, in casu verkrachting én opzettelijke slagen, beide met verzwarende omstandigheden. Deze handelingen zijn dermate gruwelijk en hebben dusdanig langdurige ernstige gevolgen voor het slachtoffer dat de omstandigheden na deze handelingen geen invloed hebben op hun ernst. U werd dan ook veroordeeld tot een jarenlange effectieve gevangenisstraf en ontzet uit uw burgerrechten.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u tot op heden geen enkel teken van berouw of schuldinzicht betoont. Integendeel, u legt de schuld voor alle gebeurtenissen bij uw voormalige partner en claimt dat ze alles gelogen heeft (CGVS, p. 4, 5, 6, 7, 9). Dit stemt allerm minst overeen met het oordeel en de bevindingen van de Belgische rechtbanken die u veroordeelden. Dat u tijdens uw gevangenisstraf werkte en enkele opleidingen volgde wijzigt hier niets aan (CGVS, p. 9).

Met het oog op de bovenstaande bevindingen rechtvaardigt het feit dat u al bent veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de bovengenoemde handelingen geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u moeten worden toegepast.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. Dit blijkt onmiskenbaar uit het feit dat u door een Belgische rechtbank definitief veroordeeld werd als dader voor bovenvermelde misdrijven.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

U stelt dat u onterecht werd beschuldigd van bovenstaande misdrijven en onterecht werd veroordeeld. Volgens u zou alles het gevolg zijn van leugenachtige verklaringen van uw toenmalige partner die mee het gevolg zouden zijn van haar alcohol- en drugsmisbruik. Verder beweert u dat het feit dat uw slachtoffer zelf niet aanwezig was op de rechtbank bewijst dat ze loog. U verwijst verder naar het feit dat uw straf in beroep werd teruggebracht tot een gevangenisstraf van 4 jaar wat volgens u eveneens zou aantonen dat alles gebaseerd was op leugens. In verband met de tenlastelegging opzettelijke slagen en verwondingen beweert u dat uw voormalige partner eenmalig bij de arm zou hebben genomen om haar te laten zitten nadat ze u beledigde. De blauwe plekken die ze had zouden het gevolg zijn van een medische toestand, in casu fybromyalgie, en het feit dat ze haar hoofd eens verwonde aan een koelkast (CGVS, p. 4, 5, 6, 7, 9).

Er moet echter worden vastgesteld dat deze beweringen allerminst overeenstemmen met het oordeel en de bevindingen van het Hof van Beroep dat alle feiten als bewezen achtte en u als dader veroordeelde voor bovenstaande misdrijven. Het Hof oordeelde hierbij expliciet dat uw bewering dat de verwondingen van uw voormalige partner het gevolg zouden zijn van fybromyalgie geen bevestiging vindt in het strafdossier en dat het motief om valselijk klacht tegen u in te dienen ontbreekt en, minstens, niet aannemelijk wordt gemaakt (arrest Hof van Beroep, p. 12, 15).

Wat betreft uw claim dat het feit dat het slachtoffer zelf niet verscheen voor de rechtbank en uw gevangenisstraf in beroep werd teruggebracht tot 4 jaar, zou bewijzen dat alles gebaseerd was op leugens, houdt geen enkele steek en ontslaat u allerminst van uw individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Ze tonen immers louter aan dat u in de gevangenis werkte en opleidingen volgde. Zaken die zoals hierboven reeds werd beargumenteerd de ernst van de gepleegde feiten op geen enkele wijze verminderen en u allerminst ontslaan van uw individuele verantwoordelijkheid voor deze feiten.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het licht van de bovenstaande elementen bestaat er, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, moet er worden vastgesteld dat u geen concrete elementen aanbrengt waaruit geconcludeerd kan worden dat u bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Gezien de huidige stand van zaken in uw dossier is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van: “artikel 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet; schending art. 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het materiële motiveringsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel."

2.1.1. Verzoekende partij haalt aan dat de bestreden beslissing niet alleen onjuist, maar ook onvolledig gemotiveerd is en werpt op dat *"De bestreden beslissing haalt verscheidene argumenten aan die zouden aantonen dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Afghanistan niet aannemelijk kan maken."* Volgens verzoekende partij overtuigen deze argumenten echt niet.

Verder voert verzoekende partij aan dat het niet de taak van het CGVS is om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten en merkt hij op dat op basis van artikel 4.1 van de Kwalificatierichtlijn een gedeelde bewijslast geldt. Daarnaast citeert hij uit de UNHCR *'Guidelines on international protection'* en de richtlijnen van de UNHCR, *"Note on Burden and Standard of Proof"*, stellende dat er *in dubio* aan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel gegeven moet worden.

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoekende partij dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan. Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, terwijl volgens haar bij een correcte appreciatie van haar verklaringen en bewijselementen haar asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing.

In een onderdeel van het verzoekschrift, getiteld *"onvoldoende individueel en concreet onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker"*, oppert verzoekende partij dat verwerende partij zich hoofdzakelijk op algemene motieven baseert en het vermoeden dat Marokko een veilig land van herkomst is, zonder een voldoende geïndividualiseerde beoordeling uit te voeren. Zij stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie, met name haar langdurig verblijf buiten Marokko, het ontbreken van een sociaal netwerk en haar kwetsbaarheid bij terugkeer.

In een volgend onderdeel, getiteld: *"schending van het zorgvuldigheidsbeginsel doordat de vrees voor represailles op onzorgvuldige wijze werd onderzocht"*, voert verzoekende partij aan dat verwerende partij haar vrees voor vergeldingsacties op een te formalistische wijze heeft beoordeeld. Zij stelt dat onredelijk veel belang wordt gehecht aan het ontbreken van gedetailleerde kennis, terwijl onvoldoende werd onderzocht of haar vrees, gelet op haar situatie en context, plausibel is.

In een derde onderdeel van het verzoekschrift, getiteld *"onjuiste toepassing en onvoldoende motivering van artikel 55/4 Vreemdelingenwet inzake uitsluiting"*, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij de uitsluitingsclausule quasi automatisch afleidt uit haar strafrechtelijke veroordeling, zonder een autonome en individuele beoordeling. Zij voert aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke evolutie, gedrag tijdens detentie en re-integratie-inspanningen, waardoor de motivering ontoereikend is.

In een vierde onderdeel van het verzoekschrift, getiteld *"schending van artikel 55/4, §1, c) Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel"*, stelt verzoekende partij dat de uitsluitingsclausule onjuist werd toegepast. Zij stelt dat verwerende partij zich hoofdzakelijk baseert op de strafrechtelijke veroordeling zonder een actuele en geïndividualiseerde beoordeling uit te voeren, en dat haar persoonlijke evolutie en re-integratie onvoldoende in rekening werden gebracht. Tevens betwist zij dat het aanhouden van haar onschuld gelijkgesteld kan worden met een gebrek aan schuldinzicht.

Verzoekende partij meent dat de motieven om te besluiten dat zij een ernstige vrees voor vervolging kent, overtuigend zijn. Zij is van mening dat verweerder spijkers op laag water zoekt, haar absoluut niet het voordeel van de twijfel geeft en steeds kiest voor de meest negatieve interpretatie. Nochtans, zo vervolgt zij, heeft hij duidelijke verklaringen afgelegd over de bedreigingen die zij diende te ondergaan. Zij meent dat verweerder dan ook heeft nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren en werpt op dat haar persoonlijk onderhoud op geen enkel punt diepgaand was. Verweerder diende echter verder door te vragen zodat zij eventuele onduidelijkheden kon uitklaren. Verzoekende partij stelt tot slot dat het feit dat verweerder over een appreciatiemarge beschikt hem niet van zijn onderzoekplicht ontslaat.

Volgens verzoekende partij is de beslissing dan ook onzorgvuldig voorbereid, ontoereikend gemotiveerd en in strijd met artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, zodat zij minstens dient te worden vernietigd.

3. Beoordeling

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Bij koninklijk besluit van 3 december 2025 werd Marokko aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals *in casu* verzoekende partij met Marokkaanse nationaliteit, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig zijn. Het komt verzoekende partij toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. De bewijslast rust op haar.

3.4. In de bestreden beslissing overweegt de commissaris-generaal vooreerst dat de door de verzoekende partij aangehaalde redenen waarom zij niet kan terugkeren naar Marokko, met name het feit dat zij er niemand meer heeft en niet over een woning beschikt, geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie en derhalve niet kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt erop gewezen dat verzoekende partij reeds sinds 2012 in België verblijft en erin geslaagd is hier een leven op te bouwen, hoewel zij hier evenmin over familieleden of eigendommen beschikt. Bovendien verklaarde zij dat zij ondersteuning krijgt van familieleden en vrienden. Verder wordt vastgesteld dat verzoekende partij pas na een verblijf van ongeveer veertien jaar in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, hetgeen moeilijk verenigbaar is met een beweerdte gegronde vrees voor vervolging (NPO, p. 3-7).

Met betrekking tot de bewering van verzoekende partij dat zij bij terugkeer naar Marokko gevisieerd zou worden door familieleden van haar ex-partner, wordt vastgesteld dat deze vrees eveneens geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie. De aangehaalde bedreigingen zouden immers voortvloeien uit persoonlijke motieven en feiten die zich in België zouden hebben voorgedaan. Daarnaast wordt vastgesteld dat haar verklaringen over deze beweerdte dreiging weinig concreet en onvoldoende onderbouwd zijn, en grotendeels gebaseerd lijken op informatie die zij via derden heeft vernomen. Zo verwijst zij naar een broer van haar ex-partner die haar naar het leven zou staan, doch blijkt dat zij diens identiteit niet kent. Evenmin beschikt zij over concrete gegevens betreffende andere betrokken familieleden, die bovendien de Belgische nationaliteit zouden hebben.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift aanvoert dat haar, gelet op haar langdurig verblijf buiten Marokko sinds 2012 en haar detentie, bezwaarlijk kan worden verweten niet over meer gedetailleerde informatie te beschikken omtrent de personen die haar zouden bedreigen, kan zij hierin niet worden gevolgd. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich inspent om zich zo volledig mogelijk te informeren over de aard en oorsprong van de beweerdte dreiging. Het ontbreken van concrete kennis omtrent de identiteit van de personen die haar zouden viseren, ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze vrees. De door verzoekende partij aangehaalde omstandigheden doen hieraan geen afbreuk, temeer nu niet blijkt dat zij enige poging heeft ondernomen om bijkomende informatie te verkrijgen of haar verklaringen met objectieve elementen te staven. Bovendien moet worden vastgesteld dat zij, ondanks de ernst van de aangehaalde bedreigingen, naliert hiervan melding te maken bij de politie (NPO, p. 4-9). Dit gebrek aan initiatief versterkt verder de vaststelling dat de aangehaalde vrees niet aannemelijk wordt gemaakt.

Voorts maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of, in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Marokko geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Marokko aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Marokko voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat zij ooit daadwerkelijk bescherming heeft gezocht bij de bevoegde autoriteiten in Marokko. Haar verklaring dat zij hiervoor zou moeten betalen, blijft louter een blote bewering die op geen enkele wijze met objectieve gegevens wordt onderbouwd (NPO, p. 4, 8). Een dergelijke

algemene en ongefundeerde stelling volstaat niet om aan te tonen dat de Marokkaanse autoriteiten haar geen effectieve bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekende partij *in casu* niet slaagt.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekende partij niet aan dat zij in geval van een terugkeer naar Marokko, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Marokko aanwezige hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Marokkaanse autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit niets blijkt dat er op heden in Marokko een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

6. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij substantiële redenen heeft opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet om haar land van herkomst, Marokko, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de weigering van de internationale bescherming en de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,

P. SHONIA,

De griffier,

P. SHONIA

kamervoorzitter,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

M. RYCKASEYS